

TIN VÀ HY VỌNG GIỮA ĐỜI

Bà Christiane Lambert là phụ nữ Công Giáo người Pháp. Bà lập gia đình và có 3 con. Cùng với chồng, bà chuyên nghề trồng trọt và chăn nuôi. Bà được bầu làm Chủ Tịch nghiệp đoàn các nông dân vùng Maine-et-Loire, miền Bắc nước Pháp. Điều đáng nói nơi bà là lòng yêu chuộng thiên nhiên ruộng vườn, súc vật lồng khung trong một nếp sống được Đức Tin Kitô vững chắc, soi dẫn. Xin nhường lời cho bà.

Tôi quyết định sống nghề chăn nuôi vào năm lên 8 tuổi, khi theo mẹ tôi vắt sữa bò. Hồi ấy, chưa có máy móc như bây giờ, tất cả đều làm bằng tay. Cha Mẹ tôi là nông dân chân chính: yêu mến ruộng vườn và thích chăm sóc súc vật. Tôi luôn luôn thấy cha mẹ vui tươi hài lòng với công việc đồng áng. Khi lấy nhau vào năm 1959, hai ngài đã tậu được 20 mẫu đất, một con bò cái và ba con heo. Sau đó Mẹ tôi làm chủ khai thác đồn điền ở Massiac, thuộc quận Cantal, với 90 mẫu đất và 50 con bò cái.

Canh tác vừa là phần gia nghiệp vừa là chọn lựa cá nhân. Năm 19 tuổi, khi giật được mảnh bằng nông nghiệp, 5 ngày sau, tôi bắt tay vào việc khai thác 25 mẫu đất. Thời gian thụ huấn, tôi may mắn nghe chứng từ của những nông dân trẻ tuổi, tha thiết với đồng ruộng, gắn bó với thiên nhiên. Ý thức về tầm quan trọng của nông nghiệp nên khi có người đề nghị tôi làm chủ tịch nghiệp đoàn các nông dân miền, tôi nhận lời ngay. Năm 1994, tôi được bầu làm Chủ Tịch nghiệp đoàn nông dân toàn nước Pháp.

Tính tôi vốn lạc quan. Ngoài ra tôi là tín hữu Công Giáo. Đối với tôi, Đức Tin là niềm hy vọng nuôi dưỡng cuộc sống hàng ngày. Đức Tin dạy chúng tôi biết nhẫn nhục, kiên trì, biết nhận ra những dấu hiệu, đôi khi chỉ tỏ hiện mờ mờ, và tin rằng:

- Ngày mai sẽ tươi sáng hơn ngày hôm nay.

Đức Tin dạy chúng tôi biết cho đi trước khi nhận lãnh. Đức Tin là ngọn lửa nội tâm đốt nóng thân xác chúng ta. Khi bạn rơi lệ vì phải lìa xa chồng con vì công vụ, trong một thời gian, thì chỉ có kinh nguyện, Lời Chúa và việc tham dự Thánh Lễ Chúa Nhật mới giúp bạn vượt thắng khó khăn để tiếp tục thi hành nghề nghiệp.

Trước kia, chúng tôi tích cực tham gia các sinh hoạt của giáo xứ. Nhưng hiện nay, vì các công tác xã hội và nghề nghiệp, khiến thời giờ bị giới hạn. Tuy nhiên, tôi vẫn giữ nhiệm vụ dạy giáo lý cho các con tôi và hát trong ca đoàn giáo xứ vào các Chúa Nhật. Trong khi chồng tôi thì sinh hoạt trong trường Công Giáo. Đức Tin đối với chúng tôi trước tiên là ngọn lửa giúp chúng tôi vui sống.

Nhân dịp mừng kỷ niệm 10 năm thành hôn chúng tôi mời một số đông bạn bè đến tham dự Thánh Lễ tạ ơn. Nhiều người bạn tỏ ra ngạc nhiên - đặc biệt là các bạn hữu không tin - khi họ khám phá ra rằng:

- Đức Tin không buồn chán cũng chẳng khắt khe nhưng là điều người ta có thể sống được.

Từ đó, họ hiểu tại sao có nhiều tín hữu Công Giáo dẫn thân phục vụ tha nhân cách vô vụ lợi, không so đo tính toán.

Riêng tôi, đôi khi trong những lần hội họp nghiệp đoàn, tôi nhắc lại chủ đề của ngày quốc tế giới trẻ diễn ra tại thủ đô Paris hồi tháng 8 năm 1997: "Thưa Thầy, Thầy ở đâu?" Và lời Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II đáp lại: "Ở nơi mỗi người anh chị em". Ý tưởng này trao ban cho tôi sức mạnh, không lùi bước trước gian nan và luôn luôn đặt niềm tin tưởng vào tương lai.

Ngày mai trời lại sáng!

Ngày mai trời lại sáng!

... THIÊN CHÚA phán với ông Môsê: "Hãy nói với Aharon và các con nó rằng: Khi chúc lành cho con cái Israel, anh em hãy nói thế này:

- Nguyện xin THIÊN CHÚA chúc lành và gìn giữ anh chị em! Nguyện xin THIÊN CHÚA tươi nét mặt nhìn đến anh chị em và đủ lòng thương anh chị em! Nguyện xin THIÊN CHÚA ghé mắt nhìn và ban bình an cho anh chị em!

Chúc như thế là đặt con cái Israel dưới quyền bảo trợ của danh Ta, và Ta, Ta sẽ chúc lành cho chúng" (Sách Dân Số 6,22-27).

("Annales d'Issoudun", Revue de Notre-Dame du Sacré-Coeur, Février/1999, trang 10-12)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt